

det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling). Naar der tales saa stærkt fra den Side, som man sædvanlig gør, om Aanden i 1848, og man dermed retter Beskyldninger mod os for at ignorere denne Aand, viser det sig, naar det kommer til Stykket, at de saa ikke tænke paa andet end at give en Mængde Penge ud til Forsvaret, men naar man vil give en Sum Penge til Hædersgaver til de Folk, der have baaret Byrderne og da havde hele Nationens Deltagelse og Beundring, synés man fra den Side ikke, at det er værd at mindes Aanden fra 1848. Men hvad der end sker med dette Forslag, enten det nu vedtages eller ej — her i Tinget vil det vel blive vedtaget — vil Befolkningen vel vide at mindes den Aand fra 1848, som jeg talte om forleden, og som var Frihedens, Lighedens og Broderskabets Aand. Jeg tror, at hele Befolkningen vil *saa* vel vide at mindes denne Aand, at den ikke mindst tænker paa Forskellen mellem Tiden og Aanden fra 1848 og Aanden og Tiden fra 1898. Det er mit Haab, at Aanden fra 1848 ogsaa skal komme frem ved Valget og de Begivenheder, der ville følge efter. Jeg tror ikke, at Befolkningen lader sig spise af med Tale om Aanden fra 1848 uden tilsvarende Handlinger, saa at man ikke vil aabne Statskassen en enkelt Gang for en Hædersgave, der sætter disse Folk i Stand til at fejre Jubilæumsaaret. Jeg skal slutte med at anbefale det af mig stillede Ændringsforslag, men fraraade Vedtagelsen af de øvrige.

Finansministeren (Hørring): De Ændringsforslag, der ere stillede af 4 ærede Medlemmer, ere vel uærmest at betragte som fremkomne fra Forslagsstillernes Side, fordi de derigennem have ønsket at yde et Bidrag til Behandlingen af denne Sag. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds erkendte nemlig selv, at der sikkert hæfter visse Mangler ved den Ordning, Ændringsforslagene gaa ud paa at indføre. Saaledes er det ogsaa. Det er ikke lykkes de af Herrer at naa til en Formulering af den Tanke, som de aabenbart have haft med deres Forslag, paa en saadan Maade, at den kan siges at være tilfredsstillende. Det ærede Medlem henviste til, at det, man vilde, var først og fremmest at tage Invaliderne med og dernæst ogsaa at tage dem med, som i Krigen 1848—50 ere blevne saarede eller kvæstede uden dog at være blevne Invalidter. Men som Forslagene ere formulerede, faar man netop ikke

alle Invalidter med, thi ifølge vor Invalidelovgivning ere Invalidter ikke blot saadanne, som ere saarede eller kvæstede i Krigen, men det er tillige dem, der i Krigen have paadraget sig, som det hedder i den seneste Invalidelov af 20de November 1876, en Legemsbeskadigelse eller Svaghed. Det kan jo være en indvendig Svaghed, som hverken viser sig i Saar eller Kvæstelse, og jeg skulde ogsaa tro, at der er adskillige Invalidter netop med en Svaghed af denne Beskaffenhed. Det er altsaa den ene Mangel ved Forslaget. Paa den anden Side skal jeg udtale, at naar man vil have alle dem med, der ere blevne saarede eller kvæstede uden at være blevne Invalidter, tager man ganske sikkert en stor Mængde med, som i og for sig ikke have noget Krav paa at komme med ved denne Lejlighed. „Saaret og kvæstet“ er et saa vidt og vagt Begreb, at det i og for sig rummer enhver nok saa lille Rift, der paa ingen Maade kan betragtes som en Konstatation af, at den vedkommende, som det ærede Medlem udtrykte sig, har blødt for Fædrelandet. Ved Siden deraf har dette Forslag endnu den Mangel, at det vilde medføre en ganske forskrækkelig Ulejlighed for Administrationen. Vi vilde, for at kunne konstatere disse Saar og Kvæstelser, komme til at grave alle gamle Journaler op fra Lasaretter og Hospitaler. Det vilde medføre et Arbejde, om hvis Størrelse man ikke gør sig noget Begreb. Der er saaledes væsentlige Mangler ved Ændringsforslagene, som de ere. Jeg skal imidlertid sige, at naar vi betragte dem som et Forhandlingsgrundlag, have de altid den Fordel, at de begrænse Hovedforslagets Bestemmelser til en mindre Kreds end oprindelig paatænkt. Hvor stor denne Kreds bliver, kan intet Menneske sige, naar vi gaa ud fra, at alle, der ere saarede og kvæstede, skulle tages med, men at den er mindre end den, det oprindelige Forslag omfattede, er klart. Den Fordel have disse Forslag, men paa den anden Side mener jeg, at der er en Mangel ved den Maade, hvorpaa de tilsigte at udrede en Hædersgave under Hensyn til, om de vedkommende ere trængende eller ikke, en Hædersgave, der bestaar i en Pengegave. Men imidlertid, skal denne Sag gaa videre, stiller det sig for mig saaledes, at det Hovedforslag, der foreligger til Forhandling, lige saa godt kan faa det Indhold, som det vil faa efter de fire ærede Medlemmers Ændringsforslag, som det, det vil faa efter det oprindelige Forslag. Hvad dernæst angaar det Ændringsforslag, som er stillet af det